

Og så vil jeg godt rejse det spørgsmål, jeg har rejst tidligere om forsvarets pligter. Vi ved jo, at der er eksempler på, at forsvarernes overfyldte kalendere har medført, at personer har måttet sidde i månedsvis i varetægtsfængsel. Hvad vil ministeren gøre ved det?

Så er der ministerens regnestykke med, at fængsling i isolation skal give rabat i straffen. Vi er skeptiske over for det. Jeg spurgte også om det sidste gang: Er vi nu ikke igen ved at betræde domstolenes område? Har vi ikke haft sager nok, hvor Folketinget er blevet beskyldt for at være på kant af grundlovens § 3, fordi vi altså kom for tæt på domstolenes suveræne ret til at udmåle straffen. Det vil vi godt have diskuteret noget nærmere.

Jeg har talt med kriminalfolk fra det virkelige liv, og så kunne jeg da også spørge: Kunne man så ikke også frygte, at nogle af dem, der sidder i isolationsfængsel, begynder at spekulere i det for at få en kortere frist?

Selv om dette forslag så på alle måder går ud på at begrænse varetægtsfængsling, vil vi godt stille et kættersk spørgsmål, der går den anden vej, nemlig: Burde der ikke være større mulighed for varetægtsfængsling, når personer har fået dom i grove sager? Vi har netop hørt om en sag fra Bornholm, hvor en pædofil gik løs, om jeg så må sige, 4-6 måneder efter dommen, og hvor ofrene, synes jeg med rette, følte sig meget krænkede over at stå over for gerningsmanden igen, som de troede var til afsoning. Var det ikke rimeligt dér, at vi fik skærpet, eller rettere, at vi fik lempet kravene, så vi i højere grad kunne forlange varetægtsfængsling og omgående hensættelse til afsoning i den slags sager. Det synes vi i Venstre, og vi håber på hjælp til et ændringsforslag.

Så er vi jo, som vi også ved ministeren er, meget optaget af en forbedret vidnebeskyttelse, og jeg vil godt slå fast med syvtommersøm, at vi mener, at som udgangspunkt må vidneforklaringer altid afgives i et åbent retsmøde. Men der er altså sager, hvor vi finder, at der burde være en mulighed, en begrænset mulighed, for, at vidner kunne føres for lukkede døre, uden at den tiltalte vidste, hvem vidnet var, naturligvis alt efter rettens kendelse. Det er jo ikke anonyme vidner, jeg taler om, for anklagemyndigheden, politiet og ikke mindst forsvaret og dommeren ville jo vide, hvem vidnet var.

Dér vil vi godt lægge op til en diskussion og beder også dér om teknisk hjælp til et æn-

dringsforslag, hvis vi ikke kan blive enige om det.

Med disse bemærkninger vil vi så også udtrykke tilfredshed med, at lovforslaget denne gang er fremsat så tidligt, at vi kan få tid til en grundig gennemgang i Retsudvalget.

Helge Adam Møller (KF):

I forbindelse med det lovforslag, vi lige har behandlet, var der jo en ganske skarp meningsudveksling mellem justitsministeren og mig. Det bliver der ikke med hensyn til det her lovforslag, for dér er vi ikke ret langt fra hinanden. Det er sådan, at den konservative folketingsgruppe er positiv over for hovedideen i lovforslaget og over for de fleste af de meget konkrete ændringer, som foreslås.

Vedrørende den vigtigste del af forslaget, nemlig en begrænsning i anvendelsen og i varigheden af isolationsfængsling, er vi enige. Det er jo en indgribende foranstaltning, og isolation skal derfor ikke anvendes mere end absolut nødvendigt.

Samtidig er det vigtigt at holde sig for øje, at de gældende regler ikke er lavet specielt for politiets skyld. Reglerne er jo lavet af hensyn til samfundet og samfundets mulighed for at få opklaret alvorlig kriminalitet og for at få domfældt de personer, som begår den alvorlige kriminalitet. Havde man ikke muligheden for isolationsfængsling, er der for mig ingen tvivl om, at et antal kriminelle og specielt de meget alvorlige kriminelle ville gå fri for straf og dermed have mulighed for at fortsætte deres kriminelle aktiviteter til stor skade for resten af samfundet.

Men vi ved, at det ikke er behageligt at være i isolation, og at det for en del kan være en alvorlig psykisk belastning, selvfølgelig helt specielt i de ekstremt få tilfælde, hvor isolationsfængslingen viser sig at have omfattet en uskyldig person. Dér vil jeg godt nævne – for at vise, hvor ekstremt sjældent det er, at en uskyldig bliver isolationsfængslet – at i 1996 var det mere end tusind gange, man anvendte isolationsfængsling, og af de mere end tusind gange var der kun én, der blev frifundet – de resterende tusind fik straffe på mellem 7 måneders og 12 års fængsel.

Jeg vil også godt af hensyn til tilhørerne og andre, som måske ikke umiddelbart ved, hvad isolationsfængsling betyder, fortælle, at det jo ikke drejer sig om, at man er totalt isoleret fra omverdenen, isoleret fra tv, aviser osv. osv.